

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У НОВОМ САДУ
III-8 У 15369/16
28.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Зоране Брајовић и Мире Стевић Капус, чланова већа, са судијским саветником Снежаном Бјелановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Драган Траиловић адвокат из Београда, Јабланичка бр. 124, против решења туженог органа Скупштине општине Љубовија ради поништаја решења туженог број: 06-400/16-03 од 05.10.2016.године, кога заступа пуномоћник Владимир Драгићевић адвокат из Лознице, Јован Цвијића бб. у предмету разрешења директора у нејавној седници већа одржаној дана 28.02.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење туженог органа Скупштине општине Љубовија број: 06-400/16-03 од 05.10.2016.године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем туженог органа у тачки 1. диспозитива А.А. дипломирани машински инжењер из Љубовије, овде тужилац, разрешава се дужности директора Јавног комуналног предузећа “Стандард” Љубовија пре истека мандата, на коју је именован решењем Скупштине општине Љубовија број: ... од 03.03.2014. године. Тачком 2. диспозитива је наведено да решење ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у “Службеном гласнику РС”, “Службеном листу општине Љубовија” и на званичној интернет страници општине Љубовија. У тачки 3. диспозитива се констатује да је решење о разрешењу директора коначно.

У тужби поднетој Управном суду, дана 05.11.2016.године, тужилац преко пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа из свих законских разлога. Наводи да је у ЈКП “Стандард” из Љубовије засновао радни однос по основу уговора о раду од 04.03.2014. године на 4 године тј. до 03.03.2018. године. Истиче да су у члану 15. уговора таксативно наведени разлози због којих се тај уговор може отказати пре истека рока на који је закључен. У члану 16. уговора је наведено која су права и обавезе и одговорности послодавца и запосленог тј. тужиоца у коме је уговорена сходна примена закона и општих акта ЈКП “Стандард” на који се тужени није позвао у уводу оспореног решења. Додаје да је на незаконит начин сазвана седница Надзорног одбора на којој је унапред било припремљено његово разрешење што сведочи и чињеница да уопште није био упознат са податком за који временски период треба да поднесе извештај, нити које конкретно податке треба да достави, па је у том смислу постављао питање на које му је одговарао председник туженог органа, уместо председник Надзорног одбора. Истиче да се у нацрту извештаја нигде не помиње као повреда у његовом раду или раду ЈКП-а којим руководи да је ЈКП вршило исплату зараде без претходно овереног обрасца за контролу обрачуна и исплате зарада од стране локалне самоуправе што је супротно члану 66. став 1. тачка 1. Закона о јавним предузећима и што је био разлог предлога за његово разрешење. Истиче да су ти обрасци увек потписивани са његове стране у име ЈКП “Стандард” и прослеђивани надлежном општинском органу управе, који је такође требао да потпише обрасце. Додаје да не може да зна да ли је можда било непотписаних образаца од стране општинског органа управе али се ради о наменским средствима у тачно опредељеном износу и достављеном обрачуна за исплату зараде запосленима у ЈКП и како су му та средства након доставе образаца оверених од стране ЈКП “Стандард” и одобрена и пребачена на његов рачун за ту намену није било разлога за било какву сумњу да треба извршити исплату зарада запосленима. Наводи да су на седници Председник тужене Скупштине општине или председник Надзорног одбора били дужни да му презентују наведен обрасце и да се тек након предочавања истих евентуално утврди тужиочева одговорност за незаконит рад. Оспорава легитимност сазване седнице Надзорног одбора и сачињеног записника са исте од 25.08.2016. године који није оверен печатом предузећа што је супротно члану 29. став 3. тада важећег Пословника о раду Надзорног одбора ЈКП “Стандард” од 28.03.2015. године. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је дао одговор на тужбу преко Општинског правобраниоца општине Љубовија чији одговор на тужбу суд није прихватио јер је чланом 2. став 1. Закона о правобранилаштву (“Сл.гласник РС” бр. 55/14) прописано да је правобранилаштво орган који обавља послове правне заштите имовинских права и интереса Републике Србије, аутономне покрајине, односно јединице локалне самоуправе, а чланом 52. став 1. истог закона је прописано да правобранилаштво аутономне покрајине и правобранилаштво јединице локалне самоуправе у поступцима пред судовима, управним и другим надлежним органима заступа аутономну покрајину, односно јединицу локалне самоуправе ради заштите њених имовинских права и интереса. Како се у управном спору не одлучује о имовинским правима и обавезама туженог органа већ о законитост његовог управног акта којим је решавано о праву, обавези или на закону заснованом интересу тужиоца, то по ставу овог суда, произлази да Општински правобранилац у овој управној ствари није законски заступник туженог органа.

Тужени орган је доставио одговор на тужбу и преко пуномоћника Владимира Драгићевића адвоката из Лознице, у коме је навео приговор стварне ненадлежности Управног суда да поступа у овој правној ствари као и недостатак пасивне легитимације на страни туженог. У прилогу одговора на тужбу доставља решење Управног суда У. 15575/16 од 03.02.2016. године који се по мишљењу туженог, суд у истој процесној ситуацији огласио стварно ненадлежним и предмет уступио на надлежност Вишем суду у Шапцу. Предлаже да се Управни суд огласи стварно ненадлежним и да стварно надлежни суд одбије тужбу као неосновану.

Оцењујући наводе одговора на тужбу који је дао пуномоћник туженог Владимир Драгићевић адвокат из Лознице, суд налази да је приговор стварне ненадлежности Управног суда неоснован. Ово са разлога, што је Управни суд донео решење 15 У. 5173/17 дана 28.04.2017. године у којем је заузео став да је за одлучивање у споровима именовања (избора) директора јавног предузећа чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе стварно надлежан Виши суд а не Управни суд у управном спору, док је у поступцима разрешења директора јавног предузећа надлежан Управни суд, будући да је изричитом одредбом члана 48. став 6. Закона о јавним предузећима ("Сл.гласник РС" бр. 15/16 који је ступио на снагу дана 04.03.2016.године) прописано да против решења о разрешењу директора јавног предузећа жалба није допуштена, али се може водити управни спор. Суд је извршио увид у решење Управног суда У.15575/16 од 03.02.2016. године, па налази да се не ради о истој правној ствари будући да се наведено решење суда односи на разрешење Директора Дома здравља Љубовија, док је овде у питању разрешење директора Јавног предузећа на кога се примењује члан 48. став 6. наведеног Закона о јавним предузећима.

Након разматрања навода тужбе и списка предмета ове управне ствари Управни суд је нашао:

Тужба је основана.

Из стања у списима и разлога образложења оспореног решења произлази да је Надзорни одбор ЈКП "Стандард" Љубовија на својој седници одржаној дана 26.08.2016. године сагласно члану 48. став 3. Закона о јавним предузећима ("Сл.гласник РС" бр. 15/16) утврдио Предлог за разрешење тужиоца у вези са чланом 50. став 1. тачка 5. и чланом 66. наведеног закона. Предлог је упућен Општинском већу општине Љубовија које је на својој седници од 30.08.2016. у складу са чланом 48. став 2. истог закона утврдило предлог за разрешење тужиоца као директора ЈКП "Стандард" пре истека мандата из разлога што ЈКП "Стандард" није оверило образац за контролу обрачуна и исплате зарада, а дужно је било урадити по члану 66. став 1. наведеног закона, чиме су се стекли услови из члана 50. став 1. тачка 5. истог закона. Даље из списка и образложења оспореног решења произлази да је тужиоцу достављен предлог Општинског већа општине Љубовија од 30.08.2016. године за разрешење у смислу члана 48. став 4. Закона о јавним предузећима, који је у остављеном року доставио своје изјашњење у коме је навео да сумња у легитимност појединих чланова Надзорног одбора и да није крив што није оверен образац за контролу обрачуна и исплате зарада. Општинско веће је на седници одржаној дана 26.09.2016. године размотрило

изјашњење тужиоца и утврдило да је исто неосновано, па је предложило СО Љубовија да донесе решење о разрешењу тужиоца пре истека мандата. Комисија за избор и именовање Скупштине општине Љубовија на седници одржаној 27.09.2016. године је размотрила Предлог за разрешење и утврдила да су испуњени услови из члана 55. став 1. тачка 5 у вези са чланом 66 став 1. Закона о јавним предузећима, након чега је утврђен предлог решења о разрешењу тужиоца пре истека мандата и предложила да Скупштина општине Љубовија исти усвоји након чега је тужени орган одлучио као у диспозитиву.

Чланом 48. став 2. Закона о јавним предузећима је прописано да предлог за разрешење директора јавног предузећа чији је оснивач јединица локалне самоуправе, подноси надлежни орган јединице локалне самоуправе. Предлог из ст. 1. и 2. овог члана може поднети и надзорни одбор јавног предузећа, преко министарства или надлежног органа из става 2. овог члана. (став 3.). Предлог за разрешење мора бити образложен, са прецизно наведеним разлозима због којих се предлаже разрешење и доставља се директору који има право да се у року од 20 дана изјасни о разлозима због којих се предлаже разрешење. (став 4.). Пошто директору пружи прилику да се изјасни о постојању разлога за разрешење и утврди потребне чињенице, министарство, односно надлежни орган аутономне покрајине или јединице локалне самоуправе, предлаже оснивачу доношење одговарајућег решења (став 5). Чланом 66. истог закона је прописано да је јавно предузеће дужно да пре исплате зарада овери образац за контролу обрачуна и исплате зарада (став 1). Уколико јавно предузеће чији је оснивач аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе не спроводи годишњи, односно трогодишњи програм пословања у делу који се односи на зараде или запошљавање, надлежни орган аутономне покрајине или јединице локалне самоуправе неће извршити оверу обрасца за контролу обрачуна и исплате зарада. (став 4.). Чланом 50. тачком 5. наведеног закона је прописано да директор јавног предузећа може бити разрешен пре истека периода на који је именован уколико јавно предузеће врши исплату зарада без овере обрасца из члана 66. овог закона.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, Управни суд налази да се основано тужбом указује на незаконитост оспореног решења. Ово због тога што се у достављеним списима не налазе докази на који се тужени позива у образложењу оспореног решења, нити су исти конкретно презентовани тужиоцу у поступку који је претходио доношењу оспореног решења како би тужилац на исте могао да се изјасни, имајући у виду да је тужилац негирао своју одговорност да није поступао у складу са законом. Осим тога, из садржине оспореног решења се не може са сигурношћу утврдити како и када односно у ком периоду је извршена исплата зарада без овере обрасца, због чега је оспорено решење захваћено битном повредом одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр.33/97, 31/01 и “Сл.гласник РС” бр. 30/10) којом је између осталог прописано да образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима којим је прописано да суд решаве без одржавања усмене расправе само ако

је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао, да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога, што је одлука суда у конкретној правној ствари заснована на утврђеном постојању повреде правила поступка од стране туженог органа, која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да поступи у свему у складу са правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Нису основани наводи тужбе да је тужилац разрешен дужности директора а да при томе није извршио ниједну повреду из члана 15 и члана 16. Уговора о раду будући да је основ за његово разрешење садржан у одредби члана 50. тачка 5. Закона о јавним предузећима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 28.02.2019. године, III-8 У 15369/16

Записничар
Снежана Бјелановић, с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС